

Előfizetési árak:

Évhez évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Igaz? Nem igaz?

Pécs, 1901. július 23.

(?) A bécsi „Neue Freue Presse” budapesti levelezője nem kisebb dologgal vádol egy volt miniszterelnököt, mint arról, hogy Ófelségének az abszolutizmus behozatalát ajánlotta volt mindkét államra nézve s ez államcsiny kivihetésére a közös minisztereknél s a közös hadsereg főbbjeinél támogatókat keresett.

Azt hiszem, nem is kell mondanom, kicsoda az a derék ur, kinek a nevét most már szégyenlem is leírni. A haza megmentésére — egy téveszméből kiindulva — egy rendkívüli kényszerhelyzetben, tette volna talán azt az ominózus előterjesztést; de ő pusztán csak azért tette, hogy megmutathassa az őt alkotmányellenes magatartása miatt megtámadó, agyonbeszélő ellenzéknek, no meg bizonyos töle idegenkedő főúri köröknek: „Ime! Csak azért is miniszterelnök maradok!” Az az bocsanat: akkor neki is Lobkovitz vagy más generális parancsolt volna s ő csak legfeljebb polgári adlatusként szerepelhetett volna . . .

A nemzet gyűlöletét réges-régen kiérdemelt urat, ki már mint házelnök is erőszakoskodó és jogtipró volt, megkérdezte egy hirlapíró: igaz-e az a nagy,

hihetetlen vád? Képzeltetleg epedve várta e két döntő szót: „Nem igaz!”

Am a Kossuth temetéséről megszökött koppenhágai bölcse az egyenes felelet elől meg akarva szökni, így kerülgette a forró kását: „Nem felelhetek, mert:

1. Akik akkor miniszterársaim voltak, most is ott ülnek a kabinetben.

2. A minisztertanács jegyzőkönyvét kellene nyilvánosságra hoznom, ezt pedig nem tehetem.”

Nem is szükséges visszaidéznünk az ő uralkodása végnapjaiban köztudomásra jutott eme gyanús fenyegetését: „Én leszek Magyarország utolsó alkotmányos miniszterelnöke.” Az a két köntösfalazó válasz nem lehet egyéb, mint: *beismerés*.

Ha valami „Cabinet noir”-féle gyászmaradék indítványozna nálunk abszolutizmust, azt még értenők valahogy; de hogy egy törzsökös magyar ember, a ki Tisza Kálmán balközépi korában az erdélyi ellenzék egyik vezérémbere volt, vetemedjék pusztán személyes boszúérzetből annyira, ez még ma is hihetetlennek tetszik előttünk.

Nemcsak a kérdező hirlapíró, hanem az egész ország csak ez egy feleletre várt: „Nem igaz!” Minden más magyarázat, csürés-csavarás, másokra is háritás,

jegyzőkönyvi titok mögé buvás, ravaszkodás, tiszta logika a józan ész szerint: *beismerés*.

Azaz várjunk egy percig! Hátha mégsem igaz? Hátha csak egy nagy szin-padi, hatásos végjelenetet akar kieroitetni, hogy a vonakodás után való tisztázás által némi jogot szerezhessen arra, miszerint valamikor, ígéretéhez, helyesebben fenyegetéséhez képest, újra „tettekkel ténnyező” lehessen? Hátha majd csak akkor akar kiállani a „nem igaz!”-zal, mikor a támadás általános lesz; mikor talán a kormánypárti lapok is ellene fordulnak?

Mert most csak a Budapesti Hirlap követel világosságot; még a Budapesti Napló is, mely egykoron annyira ütötte a bukás szélén állót, csak egy odavetett megjegyzéssel akar napirendre térni a nagy dolog felett. Mondom hátha, mikor a Magyar Szó s az Egyetértés is elhiszik az abszurdumnak látszó vádat, akkor fog majd büszkén így szólani: „Uraim! Én erőszakos, sőt brutális voltam; de hazámat, szabadságát mégis csak jobban szerettem hatalmamnál. Hogy is tehettek fel olyasmit rólam, egy *protestáns főnemesről*? Az egész vád — nem igaz!”

Éljen! Felelnök rá. De még ha esetleg így is lenne, illik-e, tanácsos-e, szabad-e ily roppant vádra kitérőleg felelni

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Fáraó népe.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irtá: Herkai Elemér.

Cigányszerelem.

Shakespeare Romeója azt mondja . . . sok bajt okoz a gyűlölet de még többet a szerelem . . ., az öröké paradoxonokat faragó filozofia pedig hirdeti, hogy: „. . . gyűlölünk kell tudni, hogy szerethessünk . . . s tán innen merítette a szerelem dalnoka: Heine, egy versének ama kadenciáját: »Hassen muss man, um lieben zu können! . . .

Nos, ha tényleg gyűlölni kell tudnunk, hogy szerethessünk, akkor a *cigány* bámulatra méltó lehet szerelmében, mert gyűlölni talán egy népfaj sem tud hozzá hasonló módon. Lelkének eme érzelmé nem tör ki belőle romboló viharban, nem a féktelenkedés embere a cigány. Lényének sajátos, szinte konok hallgatagságával egymásra szorítja ajkait, csak szeme villanása árulja el, hogy ebben a pillanatban *gyűlöl*! Nem siet gyűlöletének nyomában támadt boszúérzetének kielégítést szerezni, vár, vár míg megérlelődik benne ez az érzés s aztán iszonyatosan kiőr. A cigány általában véve nem vérengző természetű, bár kisebb dolgokban lobbanékony, de midőn arról van szó, hogy boszuszomját kielégítse, semmitéle eszköz nem elég nagy e célra s legin-

kább tán fürödni szeretne ellensége vérében s kéjeleg hosszan, édesdeden, kielégített boszúvágyának tudatában, minek gyönyörétől nem bírják őt megfosztani sem a kezére rakott bilincsek, sem börtönének nyirkos falai. Megbánást ily esetben nem érez a cigány, nem tagadja tettét, s mindössze tán elvesztett szabadságát sajnálja, melyet mindenkéül imád.

Es most elképzeltet, hogy ez a nép, mely így tud gyűlölni, mely inkább saját életét kockáztatja, hogy boszúját kielégítse, mily nagy lehet szerelmében?

Tehát nézzük a cigányt, mikor szeret! Sokat, de nagyon sokat kell képzeletben ezen a népen változtatni, hogy az ember egyáltalán maga elé tudjon képzelni egy szerelmes cigányt.

Minden ember, kinek csak halvány sejtelme van a szerelemtől, (s vajjon kinek nincs?) a lélek egy bizonyos fokú gyöngédségét, a szív érzékeny voltát tételezi fel minden szerelmes emberben s így tán pillanatra fenn is akad a szerelmes cigány-on, szinte kétségbe vonja, hogy ily vad, a civilizáció fokozatos haladásától messze elmaradt, szokásaiban tantorithatlanul konzervatív nép, képes legyen az érzelmi világ oly bámulatosan finom árnyalására, mint a melyet a szerelem megkövetel s a vele szinte karöltve járó idealizmus s poézis!

Nos hát egy pillanatra magam is gondolkodóba esem a fölött, hogy voltaképen mit is telegyek a kételkedőknek? Nem akarok velük a fölött vitatkozni, hogy vajjon a szerelemnek, értve azt az érzést, mely a könyörületesség, megadás s önmegtagadástól kezdve, a kétség-

beesés, önmeghasonlás és örületig az érzelmek skálájának minden fokán átvezet bennünket, hogy az ilyen szerelemnek, az *ős szerelemnek* van-e szüksége idealizmusra, poézisre? Annyit azonban tudok, hogy a cigány nem sóhajt holdvilágos estéken, nem önti szerelmi bánatát egymással rimelő sorokba, mert ehhez igazán tulságosan civilizálatlan, durva lelkű a cigány.

Nem is képzelem én magamnak a cigány szerelmét dalba önthető románcnak, melyben benne van a lélek hurjainak rezdülése, az *eszményi* szív dobogása, hanem elképzelem magamnak annak: *a mi!*

A szerelmet *szenvedélynek*, mely vért forral, a cigány csókját égetően tüzesnek, melynek nyomán vér fakad, ölelését fojtónak, melytől pillanatra eláll a lélegzet, hogy aztán egy sóhajban törjön ki, ha ez a sóhaj az utolsó lenne is.

Ilyen a *cigányszerelem*. Igaz, hogy eddig látszólag csak a férfiakról volt szó, s nem szóltunk a *cigány leányról*. Vajjon ennek sincs lágyabb érzés a szívében, vajjon ez sem érti meg a lélek ideálisabb megnyilatkozásait s szintén ilyen szenvedélyes a szerelemben? Igen! A cigányleány nem tud, nem bír s nem akar „*másképp*” szeretni, mert hiszen ha ő nem viszonzná szintoly hévvel a férfi csókjait, karjai nem fonódnának szintoly szenvedélyesen nyaka köré, ah! akkor halállal végződnek minden cigányölelés!

S hogy mily édes, mily feledhetetlen egy ily tüzes csók, az ilyen izmos leánykarok szenvedélyes ölelése, arról . . .

s csak egy-két napig is magán hagyni a piszkos foltot?! Nem! Ezerszer nem!

A vád alaptalansága esetén nemcsak az ő, de a magyar nemzet politikai becsülete, a nemzet alkotmányos érzékének nimbusza megkövetelné a rögtöni, határozott félreérthetetlen tiltakozást. Nem tette, ugylátszik nem tehette... Keservesen láthatjuk ebből, hogy nemzetünk a bécsi járszalagon annyira elernyedett, hogy itt nemcsak mindenre kapható emberek is vannak (mert hiszen van a „bukott“-nak még most is jelentékeny titkos exlexes pretoriánus pártja hanem a sértett hiúság maga is képes odakinálni a nemzet féltett, bizonytalan szabadságát — az abszolutizmus falánk molochjának.

Hírek.

Pécs, 1901. július 23.

Miért busul a kutya?

Sokat nevetnek a Hegyháton a következő józú történetkén, a melyben a legnagyobb komikum az, hogy valójában meg is történt.

X. Y., a nevét nem áruljuk el, nehogy még szövőszeket vágjon a fejünkhöz, szörnyű nagyra van a kutyájával. A közelmúlt napok egyikén nagyobb társaságban volt X. Y. természetesen kutyája kíséretében, s mint már annyi sokszor, ismét csak a kutyája rendkívüli talentumával hozakodott elő.

— Ime uraim, — szolt X. Y. kenetteljes hangon, az okos állatot simogatva, — lássanak, azaz, hogy halljanak és bámuljanak. Kutyám minden szót ért, s bármit parancsolok is, feltétlenül engedelmeskedik. Egy különös szeszélye van, de a mi valójában erénynek tudható be. Ugyanis a német szót nem érti, vagy hogy nem akarja érteni.

A jelenlevők, felbuzdulva az eb gazdája példátlan hazafiságának e spontán megnyilatkozásán, frenetikus taps- és éljennel adtak kifejezést hazafiui meggyőződéseiknek.

— Ha azt mondom a kutyának, — folytatta lelkesedéssel X. Y. — hogy: marsch

De ne, ne így folytassuk ezt a témát, midőn oly ponthoz érkeztünk, mely más, enyhébb világításban sokkal szebbnek látszik, mint valami enyheszínű pastel, mely tulságos fényben veszít az értékéből.

Hagyjuk most ott azt a cigányt, ki fekevesztett, hetyke poseban áll a buzaföldek között levő rongyos sátora előtt s míg perzselő tekintetű szemei szinte farkas szemet néznek az égről alátündöklő nappal, halkán, csendes lebbentsük félre *Pompadour* marquise boudoirjának függönyét!

Ne méltóztassanak megütközni azon, hogy néhány pillanattal azelőtt még itthon voltunk, ami buzakalásztól hullámozó rónáinkon s most már ott állunk a legszebb, a legledérebb s a legkövetelőbb francia grófnő boudoirja előtt anno 1742!

Nos hát a leggyorsabb alkalmatosságon a *képszelet szárnyain* haladtunk s most már ott is állunk ama asszony legbelsőbb apartementjai előtt, melyeknek küszöbét csak az ernyed, törődött *Lenormand d'Estiols*-nek és (most le urak a kalappal!) . . . XV-ik Lajos királynak szabad volt átlépnie.

Hogy mit keresünk mi eme ajtó nehéz brokát függönye mögött? Mindjárt megmondom. Méltóztassanak csak egy pillantást vetni a boudoirba.

Annak sejtelmes félhomályában, ott az ablaknál áll korának festői toilletjében káprázatos s feltétlen hódolatot követelő teljes szépségében *Pompadour* marquise s míg élvezeg ajkairól elgondolkozva törül le, kábitóan illatos, csipkehabos, selyemkendőjével egy vér-

hinausz, a fülét sem mozgatja: de ha azt mondom: takarodj előlem, azonnal tovább kullog

És a kutya tényleg tovább kullogott.

A jelenlevők szent félelemmel néztek, hol egymásra, hol meg a kutyára.

— Ha azt mondom, — szolt tovább X. Y. élénk gesztussal, — hogy: komm her, meg se pislog; de ha oda szólok: jer ide, azonnal itt terem.

És a kutyá csakugyan ott termett gazdája előtt.

A jelenlevők háta végig lüdbörzött a még Barnumnak is becsületére való hajmeresztő produkció láttán.

X. Y. ur még mindig nem fogyott ki.

— Ha rászólok kutyámra: betrübe dich, oda se neki; de ha azt mondom: busulj! elibém fekszik s fejét két melső lábára hajtva, busul.

A jelenlevők borzongva vetettek magukra keresztet ez életveszélyes mutatvány láttán, mert a kutya engedelmeskedve gazdája parancsának a szó szoros értelmében, busult.

Most már nem állhatta meg egy szóki mondásáról neves uri ember, hogy oda ne szóljon.

— Hm, busul hát, de tudják-e az urak, hogy *valójában miért busul?*

— ? ?

Az egész társaságnak kérdőjelére nyult az arca.

Miért busul? Hm hm?

— *Hát hogy ilyen bolond gazdája van,* — felelte a szóki mondásáról neves uri ember.

Liget-Bécs-felé.

Egy hegyháti községben, — semmi hajlandóság sem lévén vas-zár alá jutni, nem áruljuk el a nevét, — hatalmas utjelző táblát állítottak fel a következő felirattal: Liget Bécs-felé.

Igaz ugyan, hogy amint Rómába, ugy B. csbe is több ut vezet, ép azért örök rejtély marad, miért kelljen a Bécsbe utazónak éppen a Ligeten keresztül kanyargó hepe-hupás utat megkockáztatni?

Már most csak arra vagyunk kíváncsiak mely hatóság rendelte el, készíttette, vette át s állította fel e famózus utjelzőt, mert elvégre is furcsa dolog, hogy a hatóság, — megen-

cseppet, halkán sóhajtvá, lanyha mosolylyal tekint le az udvarra s szemeiben oly sajátos fény lobog, mintha izzó vére lángjainak reflexe volna

Odalent egykedvűen törüli gazdája lovát, egy erős, tagbaszakadt *cigány legény*, kit a marquise, mint korának ritkaságát lovásznak szerződttetett s ki valóban pompásan fest a feszes livrében.

S ugyanilyen fess legényt találunk 1768 ban *Mária Terézia* testőrei között is, kinek pedig nem volt más érdeme, mint *Pompadour* marquise lovászának: csókjai nyomán vér fakadt, ölelése esztveszően fojtó volt s szerelme szenvedély, nem poézis, sem idealizmus

S ha most megfordítjuk e lapot s kíváncsiak vagyunk arra, hogy cigány leányaink szerelme valóban oly mesésen szenvedélyes-e, mint a milyennek mondják, nem kell másra, mint *uri cigányainkra* tekinteni, kik kifogástalan allűrökkel, a legdivatosabb ruháinkban járnak közöttünk.

Naivítás lenne csak egy pillanatra is azt gondolni, hogy ezek a cigányok ama részét képezik, kik alávetették magukat a civilizáció terheinek, kik szakítottak vándor életmódjukkal s urakká neveltették magukat.

Nos, hát ez nem egyéb, mint álokoskodás!

Azok, kik lelkükön hordják a cigánytelepítés kérdésének megoldását, már rég nem kételkednek abban, hogy *cigánynép* csakis egyféle van, az, mely nem szakít életmódjával,

gedjük, hogy jóhiszeműleg, — önkényűleg Ligeten át utaztassa a Bécsbe szándékozó publikumot.

Kérdés még, pedig eléggé fogas, hogy az utjelző táblát felállító nagydídemű hatóság mint szerez érvényt intézkedésének, például, a miniszterelnökkel szemben, a ki tudvalevőleg Bécsbe való utaztában, Rátóra is be-be rugtat. Bizton reméljük, hogy a kormányelnök ur, a formulák atyamestere, erre is kiókunál valami formulát, hogy a kecske is jólakjék, meg a káposzta is megmaradjon, azaz, hogy Ligeten át Bécsbe való utaztában Rátóra is be-kukkanthasson.

Mint beavatott forrásból értesülünk, két terv merült fel ez ügyben. Az egyik terv ugyanis Ligetet Rátót közelébe tolná, a másik szerint Rátót tolatnék, például Pölöske helyére, a mucai módszer szerint tizenhárom babszemen.

A hegyhátiaknak ezek szerint rendkívül ritka és érdekes látványban lesz részük. Mint hsljuk már fogadások is történtek, Mohamed megy-e a hegyhez, avagy a hegy Mohamedhez és ha megy, miként megy.

Katasztrófa, hála a hatóság intézkedéseinek, (az éjjeli ör ugyanis permanenciában van), ez ideig nem történt. A föld forog tengelye körül, a vármegye szekere szomoruan dőcög üres kasszája körül, a kérdéses utjelző tábla pedig rettenthetlen komikummal mutatja az utat: Liget-Bécs felé.

Ám, most mondja még valaki, hogy Baryavármegye vagy on utoljára, állunk annak elibe. Tehát Liget Bécs-felé, tessék beszállni!

Naptrend 1901. július 24-én.

Naptár: szerda, július 24. — Róm. kath.: Krisztina. — Prot.: Krisztina. — Görög-ke.: (jul. 11.) Eufénia. — Zsidó: Ab 8. — Nap két 4 óra 13 perckor; nyugszik 7 óra 27 perckor. — Hold két 1 óra 26 perckor déltán; nyugszik 11 óra 9 perckor éjjel.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelezése szerint: változó felhőzet, helyenkint csapadék zivatarok és hőszűnyedés várható.

— (**A király a hadgyakorlatokon.**) A király az edlgi rendelkezések szerint szeptember elsején indul el Bécsből a dunántuli hadgyakorlatokhoz, E hadgyakorlatoknak különösebb érdekességet ad az, hogy ott mely ragaszkodik hagyományaihoz s mely örökké természetimádó.

A tudomány azonban, a főntebbi feltévéseknél talán kevésbé aesthetikus, de annál elfogadhatóbb okokra vezet vissza az »uri cigányok« származását, amennyiben nálunk a »ius primae noctis« törvényét veszi alapul. Ehhez legalább kevesebb kétség fér, mert, hogy a cigány leányok, kik nem hódolva a törvényességnek, szabadszellemeüségüknél fogva, minden erkölcsi befolyástól menten, pusztán véruknak engedve, nem voltak földes uruk kényelmes angol ágyában sem kevésbé szenvedélyesek, mint sátoruk ponyvája alatt a cigány karjai között, ehhez sem férhet szó!

Igy tehát az »uri cigány« nem egyéb, mint saját fajának a »fehérrrel« való verkezetezése, mely aztán folytatódott az átöröklésben.

S hogy az átöröklésre, mennyire kínálkozott ősidőktől fogva napjainkig alkalom, annak csak aránylag közelmúltban is kaptuk bizonyítékát Chimayné Ward Klára esetében.

Kétségtelen, hogy szerelem dolgában veszedelmesebbek a Rigó Jánosok, mint a szabad ég alatt lakó cigányaink, mert míg ennek csupán erős testalkata, szívós természete s izzó szenvedélye áll fegyverül rendelkezésére, a Rigó Jánosokban már megnyilatkozik a lélek finomsága, a szív érzelmessége is s aztán mellettük van egy hatalmas, bódító varázsszük: a *hegedü!*

próbálják ki véglegesen az új ágyukat s érdeklődéssel várják katonai körökben a Dráván vert hid építését is. Ő felsége mind a két katonai műveletet végig fogja nézni, kíséretében lesz Ferenc Ferdinánd főherceg is. A király augusztus 26-ikán tér vissza Ischlből Bécsbe és szeptember elsején a Veszprém környékén tartandó lögyakorlatokra megy. Kíséretével együtt a zirci cisztercita kolostorban fog lakni. Szeptember 6-án a király ismét Bécsbe érkezik és alkalmasint résztvesz a bécsi helyőrség zárógyakorlatain, amelyek szeptember 7-ikén lesznek. Ő felsége szeptember 11-ikéig marad Bécsben, illetve Schönbrunnban és meg fog jelenni a szeptember 10-ikén a dicső emléktű királyné halálának harmadik évfordulóján rendezett gyászistentiszteleten. Szeptember 12-én Ő felsége Dolni-Miholjácra érkezik és a gróf Majláth-féle kastélyban fog lakni. Szeptember 13 és 14-én lesznek a hadgyakorlatok és 17-én lezáródnak, miután előtte való napon a Dráván hidat vernek, a melyen elsőnek Ő felsége lovagol át. Az utolsó két napon Ő felsége Benyovszky László görcsönyi kastélyában fog lakni.

— (A polgármester haza jön.)

Majorossy Imre polgármester tudvalevőleg jelenleg szabadságon van s Cirkvenicában üdül. Bár szabadságát a múlt hó huszonkilencedikén kezdte csak meg, mégis — mint értesülünk — már e héten haza jön s átveszi a polgármesteri teendőket. A polgármesternek a tengeri fürdő — mint halljuk — igen jót tett s régebbi balesete következtében megsérült jobb karját most már teljesen használhatja.

— (Keresztfeltétel Báltaszéken.)

Diszes ünnepélyek között tüzték fel vasárnap a már csaknem kész báltaszéki kath. templom tornyára Romeiss György vállalkozó gyarából kikerült izléses vaskeresztet. A megáldás szertartását Troll Ferenc nagyprépost végezte fényes segédlettel, ki a Szentháromság szobra mellett felállított sátorban mondta a mintegy 7000-re menő ünnepelőknek a szent misét. A kereszt ünnepélyes kitűzését az alapító megáldása előzte meg, melybe a szokásos alapoklevelet pergamenra írva elhelyezték. A szent mise s a kereszt megáldásának szertartása alatt egy vegyes énekhar zenekíséret mellett előadott szebbnél-szebb énekekkel emelte az ünnepély lényét. A kereszt kitűzése után a pápára, a királyra, a püspökre, Troll Ferenc nagyprépostra, Mittvég Henrik uradalmi főtisztre, Hollendonner plébánosra, Hoffhauser Antal műépítészre, Szélig Gáspár és Romeiss György az építés vezetőjére, illetőleg a bádogos munkák vállalkozójára st. egy egy pohár borral köszöntöttek a magasból, kik tudásuk s fáradozásukkal a templom körül szerzett érdemeikkel a felhangzó jó kívánatokra biztonnyal rászolgáltak. Majd Hollendonner plébános vendégszerető házában gyűltek egybe az ünnepély vezetői ebédre, hol Troll Ferenc, a kegyuraság képviselőjére, Mittvég Henrikre az építész tanárra, Hoffhauser Antalra, a görög kel. esperesre, Bolyarics Szvetozárva mondott toasztot. Felköszöntött mondott még a házigazda Troll Ferencre; a község nevében Erdős Gábor a házigazda plébánosra. Felköszöntötték még Báltaszék közönségét s az építés vezetőit, Szélig Gáspárt és Romeiss Györgyöt. A hitközség az ünnepély emlékére a munkások közt pénzt, a munkások között csinos fejkendőket osztatott ki s az összes munkásokat a község határában levő Vadkertben megvendégelték.

— (Eljegyzés.) Sützenburger József, székesfehérvári tanító eljegyezte Wache József nyug. honvédszázados leányát, Jozefát Bonyhádról.

— (Végtisztességadás Ratkovics Ferencnek.) Ely ember, a kiben a polgári és hazafias erények oly szerencsés összhangzásban kifejlődve voltak, polgártársai részéről oly végtisztességet nyert, mely keveseknek jut, mielőtt visszatérnek oda, amelyből a'kottattak. A kiváló férfiú minden kísértések mellett utolsó lehelletéig megtudta őrizni ama magasztos tulajdonokat, melyek hosszú, dicsőteljes életpályáján minden körülmények közt ékítették. Polgár, finom műveltségű iparos polgár volt a szó szoros értelmében, kit soha még gondolatban sem csábítottak hiu reáhatások, kit soha nem téríthettek le az igaz, hazafiú lelkesedés üdvöt biztosító ösvényéről; megmaradt mindvégig annak, amint polgári, családi és társadalmi életfolyamatának alapját megvetette. Eme belső, ritka példás erényét viseletével is igazolta, a mennyiben a hazafias érzületének külső nyilvánításáról sem mondott le holta napjáig, magyar nemzeti ruházkodásával fényes tanujelét adá annak, miként kell a hazát, nemzetet tünnetőleg szeretni. — Az elvek harcában, a függetlenségi eszme propagálásában tántoríthatatlan hazafinak bizonyosodott mindenkor, melynek szolgálatában megvetve minden mellékes egyéni érdeket, önzetlen kitartással, odaadó buzgalommal küzdött mindig elsőnek a 48-as érzelmű hazafias polgárok sorában. És mindamellett, a midőn a legadázabb harcot kellett a függetlenségi polgároknak vívnia a megalkuvó áramlattal, őt polgártársainak becsülése, szeretete környezte mindenkor, nyelv, rang, vallás és pártkülönbség nélkül. Mutatta ezt azon körülmény is, hogy bizottsági tagválasztásnál ő volt mindig a IV. ker. választási elnöke, a mely alkalmakkor vendégszeretetének fényes tanujelét adta. Ez a szeretet jutott érvényre a végtisztességadásánál tegnap, a midőn a boldogultat utolsó útjára kísérte a polgári és rokon kegyelet, ez nyilvánult ma is a lelkiüdvéért mondott ünnepélyes gyászistentisztelet alkalmával, a midőn is a résztvevő közönség teljesen megtöltötte az ágostonéri plébániatemplomot. De erről a nagy tiszteletről tett tanúságot ama számtalan koszorú is, a melylyel a polgárok rokonszenvenek osztatlan bírása közben elhunyt példás életű családapa, a hazafias polgárt jellemző mintaférfiú gyászos ravatalát a kegyeletes részvét körülrakva elhalmozta.

A számtalan koszorú közül kiemeljük, a bánatos özvegyt fehér atlasz selyem szalagján a felirattal: „*Forrón szeretett férjének.*” Továbbá szintén hasonló szalagu díszes koszorún: „*Szerető gyermekei az édes jó apának.*” Az összes mézárosok koszoruján: „*Felejthetetlen kartársunknak.*” Egy másik koszorún: „*Husárusai felejthetetlen főnöküknek.*” E két koszorút a temetés napján d. e. 11 órakor testületileg helyezték a ravatalra, a midőn is végbucsut vettek könyezve a valóban felejthetetlen polgártárostól. Az osztrák magyar bank pécsi fiókja koszoruján: „*Váltó bírálojának az osztr. m. bank.*” Továbbá koszorúk voltak a következő felirásokkal: a „*kölcsönös segélyegylet*” alapító tagjának felirattal. A kereskedelmi és iparkamara alelnökének. Rath Mátyás hű barátjának, Rath Károly és családja, felejthetetlen Ferkó bácsinak, utolsó üdvözlétül Végk család. A jó nagypapának Unokái, Vály és gyermekei szeretett Ferkó bácsinak, Antal és Terés a szeretett sógornak, Jankovics család a felejthetetlen rokonnak, Marianna stb. A temetés díszes volt, melyet a „*Kegyelet*” nagy pompával rendezett Gindl Lajos vezetése mellett. A temetést megelőzőleg már jóval, a széles felsővámház-utcát teljesen ellepte a kíváncsi, de egyuttal résztvevő közönség a nép, melynek ő mindenkor készges szószólója, istapoló segítője volt. Kevésse! 6 óra előtt érkeztek: Kindl József vezérigazgató vezetése alatt a kölcs. egyt. tisztviselő kara, az igazgatóválasztmány nyal, melynek élén Sey László kir. tan. haladt. A város tisztviselő karát és a bizottsági tagokat Nendtvich Andor h. polgármester vezette. Az isko-

laszék, melynek az alkotmányos éra beköszönése óta folyton tagja volt, szintén képviselve volt külön dr. Tróber Aladár főjegyző, — mint iskolaszéki jegyző vezetése alatt; a kereskedelmi kamara tisztikara és tagjainak élén Littke József elnök ment. A Nemzeti Kaszinó Reeh György tanácsnok igazgató vezetése alatt volt képviselve. a Polgári Kaszinó, az osztr. m. bank tisztikara, az izr. hitközség, a pécsi polgárok nyugdíj-egylete, az ipartestület Dobszay István jegyző vezetése alatt, az ügyvédi kamara számos tagja Erreth János elnök vezetése alatt, a kath. kör. számos tagjával volt képviselve; továbbá ott volt: Salamon József kir. tan. tanfelügyelő, Simonffy János. Zavaros Péter ny. arvaszéki elnök, Burgics Nándor posta- és távirga igazgatósági főtitkár, Pozsgay Antal és Wurster József kanonokok, Wolleszky Károly állomásfőnök, Vaszary Gyula rendőrfőkapitány, dr. Johann Bela, megyei tiszt főorvos és Ludwigh Ferenc, kerületi orvos, Fazekas Sándor, sellyei nagybirtokos és vidékről pályatársai számosan jöttek el megadni a végtisztességet. A gyászszertartást Károly Ignác apátlebános végezte teljes segédlettel. A halottat vivő kocsit a háztól még meg se indulhatott, a midőn a menet eleje már a vásártérre befordult. Mindenütt az egész ut mentén tömérdek nép állt, sorfalat képezve. — Így adózott a polgári kegyelet a megtettesült polgári erénynek, ki életében a közjó, család és haza szolgálatában fáradhatlan tevékenységet fejtett ki. A Mindenható adja meg neki a tulvilágon azt, a mit ezen a világon nem ismert, — az örök nyugalmat. Nevezetes, hogy az elhunyt a régi mézáros céhnek is alelnöke volt és az akkori szokás szerint 1858-ban remekelt és ezen mézárosok közül most Ratkovics elhunytával egyedül Petrovics József él még.

— (Jelentés a vizről.) A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: Folyó hó 23-án reggel 6 órakor a tettyei viztartóban 750 kb., az elmentartóban 500 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1200 köbméternek találtatott.

— (Pályázat.) A bosnyák-hercegovinai kormány a következő pályázati hirdetményt bocsájtotta ki: „A bosnyák-hercegovinai országos kormány pénzügyi szolgálatában legközelebb több fogalmazó-segédi állás a X. fizetési osztályban 2200 kor. fizetéssel és 640 kor., esetleg 800 kor. pótlékkal, tehát összesen 2840 kor., esetleg 3000 koronával és több pénzügyi fogalmazó gyakornoki állás a XI. fizetési osztályban 1600 kor. segélydíjjal fog betöltetni. A pályázóknak keresztlevelökkel (születési bizonyítvány), érettségi bizonyítvánnyal, a jogi tanulmányok végzését tanúsító végbizonyítvánnyal, az államvizsgálati (szigorlati) bizonyítvánnyal, a testi alkalmosságukat igazoló bizonyítvánnyal és nyelvismereteik bejelentésével ellátott folyamodványukat a sarajevói országos kormányhoz kell intézniök. A már államszolgálatban lévő pályázók folyamodványukat fölülttes hatóságuk útján adják be. Közvetlen a sarajevói országos kormányhoz beadott folyamodványokra 80 fillér bosnyák-hercegovinai bélyegeket kell ragasztani, a magyar, illetve osztrák hatóságok útján benyújtott folyamodványok a megfelelő magyar, illetve osztrák bélyegilleték alá esnek. Magyarországon, illetve Ausztriában kiállított és az ottani bélyegilletéknek megfelelően bélyegzett okmányok, mint mellékletek, további bosnyák-hercegovinai bélyegilleték alá nem esnek. Más iratok és hivatalos kiadványok, melyek csak mint mellékletek esnek illeték alá, 20 fillér bosnyák-hercegovinai bé-

lyeggel, ha pedig a folyamodvány magyar, illetve osztrák hatóság útján nyújtatik be, a megfelelő magyar, vagy osztrák mellékleti bélyeggel látandók el. Bosnyák-hercegovinai okmánybélyegek hiányában a megfelelő pénzösszeg csatolandó. Sarajevo, 1901. június havában. A bosnyák-hercegovinai országos kormány.

— **(Bizottsági ülés.)** A város közigazgatási bizottsága szombaton, folyó hó huszonhetedikén délelőtt 11 órakor rendkívüli ülést tart a városháza közgyűlési termében. Az ülés tárgya egy közsegélyezési ügyben beadott bírósági panasz ellen hatásköri kifogás emelése lesz.

— **(Rendelet a kutyákról.)** Mivel a város területén legutóbb két eben a veszettség konstatáltatott, a rendőrkapitány ma rendeletet bocsájtott ki, melyben szigorúan meghagyja, hogy az ebek szájkosárral ellátva és póráson vezetve bocsájthatók csak ki az udvarokból s ebet nyilvános helyre vinni tilos. A kik ezt be nem tartják, kihágást követnek el és pénzbírsággal sújtatnak.

— **(Az első pécsi polgárok és munkások rokkant- és nyugdíj-egylete)** a múlt vasárnap tartotta félévi választmányi gyűlését *Graumann* János elnöke alatt. Elsősorban a múlt évnegyedi választmányi ülésről felvett jegyzőkönyv olvastatott föl és észrevétel nélkül hitelesített. Majd a pénztárnok terjesztette be részletes félévi számadásait, mi 29 kor. 86 fil. bevételi többletet tüntetett fel. A számadások felülvizsgálására kiküldetett a felügyelő bizottság, jelentésének bevétele mellett. Elnök jelentette, hogy két tag elhalt, törvényes utódaik részére az alapszabályszerű nyugdíjsegély kiutalványoztatott. Az új győgszertár tulajdonosa, *Keresztény* János az egylet pártoló tagjául beiratkozott, mi örvendetes tudomásul vétett. Elnök meleg hangon, hálásan emlékezett meg a következő szives adakozókról: Pécsi Takarékpénztár 50 kor., Spiesz János kanonok 20 kor., Engel Adolf fiai 20 kor., Szeredy József dr. kanonok 10 kor., Pozsgay József kanonok 10 kor., Hirschfeld Samu sörgyáros 10 kor., Jankovics Hugó 2 kor., Károly Ignác apátblébános 2 koronát adományoztak, mely nemes és az egylet humánus céljait támogató szives adakozóknak az egylet jegyzőkönyvileg és ez uton is nyilvánosan hálás köszönetet szavaz. Több apróbb ügy elintézése után a gyűlés véget ért.

— **(Adomány a tűzoltóknak.)** *Papp* József vállalkozó, törvényhatósági bizottsági tag, a pécsi Önkéntes Tűzoltó Egyesületnek husz koronát adományozott. Az egyesület igazgatósága ez uton is köszönetét fejezi ki az adományozónak.

— **(Névmagyarosítás.)** *Rengyel* Vendel, nagyatádi illetőségű, ugyanottani lakos saját, valamint Irén nevű kiskorú gyermeke vezetéknevének »Rónai«-ra kért átválttatása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— **(Pénztárvizsgálat.)** *Tormay* Károly alispán ma délelőtt tíz órakor a vármegye főpénztárában és a gyámpénztárban pénztárvizsgálatot tartott, mely alkalommal mindkét helyen a legpéldásabb rendet találta. A pénztárvizsgálatot teljesítő bizottságban résztvettek

Jessenszky Lajos árvaszéki elnök, *Nagy* Jenő tiszti főügyész, *Igalics* Radivoj főpénztárnok és *Gyenes* Kletus főszámvevő.

— **(A belügyminiszter és a kivándorlási szédelgők.)** New-yorki konzulunk értesítette *Szell* Kálmán miniszterelnököt, mint belügyminisztert, hogy a san-paolói kormány 30.000 bevándorló szállítására nyilvános pályázatot hirdet. A konzul ezért felhívja a kormányt, hogy kísérje kettőzött figyelemmel a kivándorlási ügynökök manipulációját, mert tudomása van arról, hogy azok Magyarországot is bevonták működésük körébe. *Szell* Kálmán belügyminiszter rendeletet intézett a vármegyei főispánokhoz, melyben felhívja a törvényhatóságokat, hogy hatáskörükben intézkedjenek a kivándorlási ügynökök esetleges mozgalmairól s előforduló esetekben az illető ügynököt 24 órán belül toloncolják el s esetről esetre tegyenek neki részletes jelentést.

— **(Kutba esett leányka.)** *Mühl* János szegárdi törvényszéki szolga 13 éves leánykája vizet húzott az udvarukon levő csigás-kutból. Midőn a vödör fenn volt, kiemelte és hogy piszok ne potyogjon a kutba, vagy esetleg a tyukok bele ne essenek, rá akarta tenni a fedelet a nyílásra. Alig lépett azonban a deszkázatra, az recsegve-ropogva beszakadt alatta, úgy, hogy belezuhant a 20 méter mélységű kutba, s a következő pillanatban alámerült a közel 4 méter mélységű vízben. Ezer szerencse, hogy édes anyja és két kis társnője, akiket anyja a csipkeverésre tanít, künn voltak. Azonnal leeresztették a vödört; ő kétségbeesésében emberfölötti erővel kapaszkodott bele; a mire a sikoltásokra a szomszédok összefutottak, már künn is volt. Hogy az ijedségen kívül esett-e egyéb baja, még bizonyosan nem tudni.

— **(Zsarolás a Dunán.)** *Finágel* Ferencné vörösmarti lakos felfogadta *Derventics* Simont, hogy vinné őt csónakon a bógi erdei lakba, hol leányát akarta meglátogatni. De mivel *Derventics* nem jött el a kijelölt időre, *Finágel* né egy másik egyént fogadott föl, a ki vele nyomban meg is indult. Midőn *Derventics* utóbb megtudta, hogy *Finágel* né mással viteti magát Bógba, hamar utána evezett s utol is érte a Dunán. Midőn odaért, követelte a kialakított szállítási bért s mivel ezt *Finágel* né megtagadta, *Derventics* magasra emelte evezőjét s agyonütéssel fenyegette a másik csónakban levőket, ha meg nem kapja a bérét. *Finágel* né nem tehetett egyebet kifizette a követelt bért, de följelentette *Derventics* Simont, a ki ellen zsarolás büntette miatt megindították a büntető eljárást.

— **(Vandalizmus.)** *Konrád* Mátyás szentistváni gazda szőlőjében ismeretlen tettes levágott 1000 darab szőlőajtványt s ez által 400 kor. kárt okozott. A gyanu *Klug* Mihály ellen irányul, ki a tett elkövetését megelőzőleg fenyegetőleg nyilatkozott a nevezett káros ellen.

— **(Börtön töltelék.)** A koldulási tilalmat még mindig sokan hájgák át a kétes ekzisztenciák közül. Ma is egy embert tilos koldulásért letartóztattak, a ki minden foglalkozás nélkül járt a városban. Két nem kevésbé kétes ekzisztencia csavargásért került az éjjel börtönbe, kik még azt sem tudják, hogy hová valók. Végül egy ember részegségében az este nagy botrányt csapott a szigetországon s ő is a börtönbe került.

— **(Zivatáros nyár.)** Dunaföldvár-ról írják, hogy szombaton délután nagy jégeső volt, mely a vetésekben nagy kárt tett.

— **(A fürdés áldozata.)** *Balogh* Dániel, teveli születésű 26 éves munkás Szt.-Endre mellett a Dunában fürdött. E közben elragadta az ár s mielőtt kimenthették volna, elmerült a hullámokban. A szerencsétlenül járt ember magas termetű, haja szőke, karjába a neve volt beégetve.

— **(A D. K. E. vándorkönyvtára.)** A Dunántuli Közművelődési Egyesület, mely *Pallavicini* Ede őgróf elnöke alatt fejt ki áldásos működést a Dunántul területén s mely a nemzeti irodalomnak vándorkönyvtárak útján való terjesztését először honosította meg Magyarországon, most ujabban két 433 kötetből álló könyvtárt bocsátott körutra. Az egyiket az ó-dombóvári községi ipartestület, a másikat a veszprémmegyei Méneshely község előljáróságának kezelésére bizta. E két vándorkönyvtár úgy van megszerkesztve, hogy azt egy kisebb vagy nagyobb község minden lakosa, a műveltebb nép és az uri osztály is használhatja.

— **(A vonat kerekei alatt.)** Az eszéki vashid közelében a Pécsről Eszékre menő vonat keresztül gázolt *Takács* János mohácsi hajóslegényen, kinek a kerekek leszelték teljesen ballábát és keze fejét. *Takács* több hajóslegénnyel mulatván, ittas fővel egyedül indult a hajóállomás felé, de utközben eltévedt a vasuti hid közelébe és elaludt. A megsérült embert haldokolva vitték a kórházba.

— **(A londres szivar és a trafikozók.)** A londres nevű szivarnak az ára eddig 13 krajcár volt s a trafikokban ma is ennyiért adják. Azaz csak adnák, de nem veszik. Hogy pedig nem vásárolják, annak két oka van. Az egyik az, hogy a szivarzó közönség ezért a szivarért már régóta nem lelkesedik és nem is igen veszi. A másik az, hogy az állam egy kis stiklit csinált. Mikor ugyanis a szivart gyártó állam arra a meggyőződésre jutott, hogy a londres nem fogy, azt találta lehelyesebbnek, hogy a birtokában levő készleten egyszerre tul ad. Így történt azután, hogy e hónap elsején a londres szivarokat darabonként 7 krajcárjával eladta. Azok az urak tehát, akik ezeknek a szivaroknak hivei maradtak, a nevezett napon a vámházba mentek és a hajdan 13 krajcáros szivart 7 krajcárjával megvették. Igen ám, de a trafikosoknál is nagyobb mennyiségű londres szivar volt raktáron s ezeket az állam a trafikokban hagyta, hogy azok 13 krajcárért árulják továbbra is. Más szóval az állam ennek a szivarnak konkurenciát csinált s a míg a londrest a tőzsdéseknek 13 krajcárjával adta, addig 5 ugyanazt a szivart 7 krajcárjával árusította. A trafikosok persze nagyot néztek s elkezdtek tépelődni, hogy a készlettel mit csináljanak, mert a londrest szivók már a vámházban ellátták magukat. Azután a dolognak híre is ment s a szivarzók most úgy okoskodnak, hogy miért fizessenek azért a szivarért 13 krajcárt, mikor annak az árát immár felére leszállították. Jellemző ebben a dologban az is, hogy az állam a londres készletet a trafikosoktól nem akarja visszavenni, amiért is ezek most a pénzügyminiszterhez küldenek deputációt.

— **(Tolvaj csemete.)** Reich József, kilenc éves iskolás fiú, ugylátszik, a szünidőben nagyon unja magát. Az unalom pedig nagyon sok rossznak a szülőanyja. Az unalom vitte rá Reich Józsefet is aztán a lopásra. Ma reggel bement az egyik kisebb boltba s cukrot kért. A kasszán, melynél nem volt senki, látott egy koronát s mikor fizetett, azt a koronát szépen eltüntette s futni kezdett ki a boltból. Mikor künn volt, csak akkor vették észre, hogy miért is futott. Utána mentek, de otthon nem találták meg. Valahová elmene-kült a büntetés elől, melyet azonban aligha fog kikerülni, mert majd hazaviszi a kenyér.

— **(Öngyilkosság.)** Svücs János, agárdi lakos pár évvel ezelőtt még a község tehetősebb polgárai közé tartozott. Az utóbbi években azonban gazdálkodása olyan szerencsétlenül sikerült, hogy csaknem teljesen tönkrement. E miatt annyira el volt keseredve, hogy pár hónappal ezelőtt már az elmezavar biztos jeleit tapasztalták rajta. A múlt héten ő is elment a cséplőgéppel, amelyben neki is volt egy része, Szegszárdra dolgozni. Egyszerre eltűnt a gép mellől. Felesége, midőn hiába várta őt haza, bement Szegszárdra és kérte az utána való nyomozást. De úgy is otthon találta meg az urát; — de milyen állapotban! — Ott volt megholtan a sertésöl mellett, térdelő helyzetben: fölakasztotta magát egy kiálló gerendára, még pedig úgy, hogy a térdei a földet érték.

— **(Az adókezelés egyszerűsítése.)** Lukács László pénzügyminiszter a községi és városi adókezelés körüli és a pénzügyi igazgatással szoros kapcsolatban levő közigazgatási teendők egyöntetű ellátása céljából a

töménten rendelet helyettösszegyűjtette mindazokat a szabályokat és utasításokat, melyek a pénzügyi közigazgatással kapcsolatos kérdésekben a közigazgatás egyöntetűségére és megkönnyítésére szolgálnak. A miniszter egyidejűleg felhívta a törvényhatóságokat, hogy a pénzügyi közigazgatás körébe vágó teendőkben jövőre csak az összeállított szabályokat és utasításokat tekintsék irányadónak.

— **(Keresnek egy rablót.)** Mult szombaton dunaszekcsői illetőségű Gibic János molnárszegéd Petrovác Béla társaságában Budapesten, a Gellérthegyen egy lakatoszegéd ellen rablást követett el. Az elrabolt, 68 K értékű ezüst órát Gibic János magához vevén megszökött. Petrovácot elfogták, Gibicet pedig keresi a csendőrség — a többi közt Duna-Szekcsőn is.

— **(Tolvaj asszony.)** Még a múlt hónapban történt, hogy Bognár Mari mohács-szigeti lakosnak rövid időközökben elloptak 54 drb. csirkéjét. A tolvaj ismeretlen volt. A csendőrség megindítván a nyomozást, az elmult hét folyamán kiderítette, hogy Rájcsán Katalin mohács-szigeti lakos a csirketolvaj. Rájcsán Kati tettét beismeri s vallja, hogy a csirkék nagyobb részét elfogyasztotta, a többit pedig eladta.

— **(Dombovári csacsik az udvarnál.)** Az már nem ujság, ha a dombovári lovakat külföldi nagyurak viszik el, mert a Döry-lovak világhíresek. — Ezt a dicsőséget most ugylátszik megirigyelték a csacsik és ők is — eget kérnek! Tény, hogy a napokban három csacsit szállítottak Tüskéről Pozsonyba Frigyes főherceg udvara számára. Így hát a kis Albrecht főherceg tüskei csacsikat fog hajtani!

— **(Tolvajok Harkányban.)** Gyurka János és Takács Péter mohácsi lakosok a Harkány községben levő nagykorcsmában borozgattak. Miután a korcsmából eltávoztak, a korcsmárosné, Fröhvirth Alajosné észrevette, hogy néhány darab, 16 K értékű evőkészlete hiányzik. Gyanuja azonnal a két mohácsi ember ellen irányult és följelentésére a csendőrség csakugyan az ő személyükben nyomozta ki a tolvajokat; a lopott tárgyakat meg is találták náluk.

— **(Betörő fia.)** Szabó Ferenc dóbróközi lakosnál, mikor a házbeliék kint voltak a munkában, valaki feltörte az ablakot, a ládát álkulcszal felnyitotta s abból elvitt ruhát, csizmát és fehérneműt, hatvanöt korona értékben. A nyomozás kiderítette, hogy a betöréses lopást a károsult fia, Ferenc követte el s azután megszökött. Elfogni eddig még nem sikerült.

— **(A rászédett menyecske.)** Egyik hegyhádi falucskában történt, hogy háromnapos fogházat volt kénytelen leülni holmi legénykori duhajkodásért az ujdonsült férj. Elmenőben nagyon lelkére kötötte a menyecskének, hogy így, meg úgy, ne feledkezzék meg róla, mert különben szarva nő a fején, míg oda lesz. A három napon át, míg a férj hűvösön pihent, a menyecskének folyton a kukorica földön akadt dolga. Csudálatos módon egy fess irnokocska ugyanazon három nap betegét jelentett hivatalfőnökénél s ugyan ama kukoricás körül használt, — állítólag orvosi rendelkezésre — napkurát. Ahogy haza ér a férj, a menyecske sirva megy elé, majd lekapja az ura fejéről a kalapot, s hogy körül simogatta a tarkóját, nagy örömmel kiáltott fel: ejnye, de rászédett kend engem! Bővebb magyarázattal ez egyszer adósok maradunk.

Jakab, ki újra visszanyerte uralmát maga felett, boszankodott e kacaj miatt.

— Nem valami mulatságos dolog ez — szólt kedvetlenül, ez a tó tele van hinárral és iszappal s minthogy ezek miatt az uszás lehetetlenség, könnyen odaveszhetünk volna mind a ketten.

Antoinette leült egy fatörzsre s kirázta megnedvesült burnuszát.

— Nos, — szólt az ő könnyed modorával — akkor én önt a saját országomba vittem volna, a hol a hableányok, nővéreim dalolnak s zöld hajukat arany fésűikkel simítják. Nemde, így van a mesében?

— Kegyednek megnedvesült a lába, — szólt Jakab — s okosabban tesszük, ha megindulunk.

A leány duzzogva emelkedett föl s megindultak. Közlülbelül husz lépésnyire egy asszonyt pillantottak meg, ki sietve közeledett feléjük.

— Isten irgalmazzon nekem! — szólt Antoinette — én azt hiszem, ez Celine.

— Te vagy az, gyermekem? — kiáltott az öreg cseléd, mihelyt annyira közeledett, hogy hangját meg lehetett hallani. — Nagyon nyugtalankodtam, hogy még nem tértél vissza. Atyád bizony nem sokat törődött veled, mikor téged egyedül ott hagyott azok között az emberek között. Ő örökké a régi marad.

A falu szélénél az erdész bucsut vett Lisle Antoinette kizasszonytól.

— A viszontlátásig! — mondá vidám hangon a leányka. Aztán nyájasan nyujtotta oda a férfinak ama

— E tanácsot, mint megbizhatót, senkinek sem ajánltam volna, mormolta a leány s aztán félbeszakítva a társalgást, a bokrok közé ugrott, egy csomó vad szulákot tépdeszt le, melynek virágaiból Duhour Jakab felé dobott olykor egyet-egyet, ki bámulva szemlélte őt. Mint-hogy pedig az ágak egyike ellent állott ujjainak, lábujj-hegyre emelkedett és szép, apró fogáival iparkodott a gallyat elrágni.

Jakab csodálkozva szemlélte a leányka kezének finom csuklyóját és fehér fogait, melyek a holdvilágban megvillantak.

— Majd megsérti kegyed az ajkát, — susogta az erdész szelid, csaknem gyöngéd hangon. A különbség az ő rendes és komoly hangnyomatéka közt oly nagy volt, hogy Antoinette ámultan állt meg. Először találkozott pillantásaik és Jakab egészen föl volt indulva.

Mikor a leányka kifaradt a virágszedésben, lementek a völgyzugba. Kerülő ut volt arra, de Jakab mindenbe készséggel egyezett s épen nem mert ellenkezni. Nemsokára a tó partjához értek, mely ingó sással volt szegélyezve és tündéries tisztaságban tündöklött.

Antoinette hirtelen hátra veté fejéről a kámzsát és burnuszát a vállára helyezte.

— Mily szép ez itt — mondá lelkesülten. — Nagyon szeretem a vizet, rendkívül szeretem.

— Talán esetleg valamely hableány volt kegyednek a keresztanyja?

Antoinette mosolygott, kissé félrevonta a száját s így szólt:

— (Patholász közben.) Márton András, kovácslegény ma kora reggel egy lovat patkolt, mely a patkolás közben egyszerre csak kirugott s a kovácslegényt oly sulyosan találta, hogy az erőtlentül rogyott a földre s be kellett szállítani a kórházba.

— (A fölséges városi tanács.) Egy derék magyar hazafi, aki Bécsbe származott, ugyancsak föltisztelte hazafiai nagy lelkesedésében a tanácsot. Levelet írt haza, hogy miután ő el van ismerve honpolgárnak, a »fölséges városi tanács« sziveskedjék magyar honosságát Bécs várossal tudatni. Ezt akarja kifejezni az a kis levél, mely szó és betűszert így hangzik:

A Bécs városi tanács biradástól megtudósítva, hogy én ekoron a kir. magyar belügyminiszterium által 24/41901-től 4897 pécsi városi honjogosnak elismerve vagyok, E szerint fölkérem a fölséges városi tanácsot a honnositás kibocsátásáért az ausztriai közlekedés részére.

V. V. J.

Valyamely kiadásra 2 koronát postával küldök.

— (Valódi ezüsttárgyak) tömör nehéz kivitelben, nevezetesen teljes evőkészletek pompásan összeállítva, szép ezüst asztali állványok, sütemény és névjegy kosarak, csinos felszolgáló tálcák, pazar, szép kivitelű tea, kávé, cognac, fagyalt és punsch szervizek igen gazdag választékban, megtekinthetők Schönwald Imrénél.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel felkérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Sétatéri mozgófényképek.

Pécs, 1901. július 23.

Az est homály leszállott, a rekkenő hőség így este nem gyötör. Menjünk a sétatérre. Igazán csak este éled az ember. Már tele is vannak a sétányok elegáns publikummal. Huzuk meg magunkat egy homályban maradt padon, hová nem hat az Auer-égők vakító fénye. Mindenki elétél előttünk, már persze csak azok, a kik nem ültek le.

*

— Ugyan hova gondolsz édes Ellám? Hogy tudnám én azt a majmotszeretni? Azt tartja a közmondás, ha ló nincs, jó a számmár is . . .

— Kezeiket csókolom!

— Ah, jó estét Bögő ur, miért késett így sokáig, már úgy kerestem mindenfelé.

S Micike a legnyájasabb arckifejezéssel nyújtja a majomnak tisztelt Bögő urnak kezét szives üdvözlétül . . .

*

— Jaj, tudod Irma, az én mamám az olyan szigorú, s a papa, no az igazán zord papa. Képzeld csak, Pistával sohasem lehetek egy pillanatra sem egyedül. Pedig, ha egyszer megcsókolna . . .

— Te Irén, mit beszélsz?!

— Nem tehetek róla, én úgy szeretem Pistát . . . Nem bánom én, ha sokáig így tart, én a mama s papa előtt a nyakába borulok Pistának . . . és . . .

Utánuk jön a két mama.

— Oh nagysád, az én Irénkém is épen olyan naiv kis lány.

Pistával mindig csillagászatról s nem tudom mi e félekről beszélgetnek, ha egy pillanatra dolgom van kinn, Irénkém

rögtön utánam fut . . . Nagyon jó kis leány . . .

*

— Szabina, Szabina! Ne fussatok úgy, hisz' nem tudok utánatok menni!

Szabina s lovagja csak futnak, a kövér mama folyton lassítja őket. A sétány végén szemközt találkoznak. A mama erélyesen lép fel. Most egy lépés távolságban mennek a mama előtt.

— Nagysád, könyörgöm, ne izgassuk a mamát. Menjünk lassan s beszéljünk halkán, hogy senki meg ne hallja, legkevésbé a mama.

(Suttogva): Igen, én már régóta szeretem Szabina . . .

Szorosan egymás mellett haladnak aztán tovább.

*

— Úgy szeretnék megismerkedni ezzel a csinos fiúval . . .

— Legegyszerűbb! A fordulónál ejtsd le a zsebkendődet s tégy úgy, mintha nem is tudnál róla. Fölveszi s átadja s ekkor be fog mutatkozni.

A sétány végén leesik egy illatos, piros selyem zsebkendő a csinos fiú lába elé. A csinos fiú megvárja, míg a hölgyek megfordulnak s felveszi a selyem zsebkendőt. Megnézi s összehajtogatva . . . zsebvágja.

*

— . . . Kázmér néhány évvel fiatalabb, mint te, mit akarsz azzal kezdeni? Csak nem képezed? . . .

— Kázmér modern gyerek, a ki csak a szivfiatalságát keresi. Elvégre nem tudja pozitív, hogy hány év a különbség köztünk!

— De ha megtudja? . . .

— Édesem, nem tudod, hogy a legújabb divat szerint a férfi mindig fiatalabb a

— Evonyme azt mondja, hogy én is hableány vagyok, mert zöld szemem van.

— Zöld, — mondta Jakab — valóban? Én azt hittem, kék szeme van.

— Akkor nem jól látott. Nézzen ide. Tevé utána meggondolatlanul s közel tartá holdtól megvilágított arcát az ifjuhoz. — Ezek hableányszemek.

Jakab kezdte veszíteni hidegvérét.

— Tudja-e kegyed, — szolt némi felindulással, — hogy a hableányok rossz hirben állanak? Azt állítják, hogy végzetessé válnak azokra a kiket ők szeretnek.

— Ejh! — viszonzá Antoinette, közeledve a tó lejtőjéhez, — csupán akkor válnak veszélyesekké, ha kedveseik őket nem eléggé szeretik. Nagyon kell szeretni, hogy valaki eléggé szeressen. Egyébiránt, ha egyszer már az én birodalmamban vagyunk, néhány virágot szakítok még, hogy bokrétámat kiegészítsem.

Mintegy három lábnyira a lejtőtől egy fűzfával fedett kis sziget állt, mely az uttal keskeny ösvénnyel volt összekötve és épen az ösvény alatt himbálózott egy szép vízzel félig elborított, fehér és piros virágaival. Antoinette a gátra lépve megkísérelte a virágokat leszakítani.

— Ne tegye azt! — kiáltá Jakab — az a deszka nem áll elég szilárdan s a tó mély.

— Én nem félek a víztől, — viszonzá Antoinette s kezdte a lábával lóbálni a deszkát.

— Kegyedet az én gondviselésemre bízták s én nem engedek meg efféle vigyázatlanságot, — szolt Jakab szí-

goruan s midőn a leány úgy tettét, mintha nem hallaná, nyomatékos hangon tevé utána:

— Egy lépést sem tegyen tovább; én megtiltom azt önnek.

— Óh, óh! viszonzá kihívóan. — Így nem szabad beszélni önnek velem.

Aztán egy pillanat alatt a gát közepén volt s leterdepelve, egyik karját lenyújtotta a vízbe.

Jakab utána ugrott. Ama félelem, hogy Antoinette a veszedelmes fűrdőbe juthat s a boszuság, melyet neki eme balga kérdés okozott, annyira fölingerelte őt, hogy Antoinettenek a karját hevesen megragadta s kiemelte őt a vízből. Ugyanabban a pillanatban tompa recsegés hallatszott. A törékeny palló meghajlott a kettős teher alatt mint a fűzfavessző s a leányka ijedten sikoltott föl, a mint a vizet érintette a lába.

Jakab hirtelen átkarolta a leány derekát s egy szökkenéssel a lejtőre ugrott ki.

Az ijedtség és meglepetés, melyet Antoinette egyszerre érzett, oly nagy volt, hogy egy fél percig mozdulatlanul vesztegelt az erdész karjai között. Mig szép fejcskése hátrahajtvá nyugodott, addig a fiatal embernek ideje volt, a két sötét pillától árnyalt szemet, s félig fölborított gesztenyeszin haj alatt a legcsinosabb piros fülcskét pillantani meg. Ez nagyon is sok volt Duhour Jakabnak. Jól tette, hogy ellent állt a kísértésnek, mert egy delejes erő már vonta fejét a leány arca felé, midőn Antoinette minden idegében megrezzent, fölnyitotta szemét, kibontakozott Jakabnak karjai közül, elpirult és hangos kacajba tört ki.

nőnél. Mi ketten pedig a divat után me-
gyünk!

*
— Tályolyta cotojj med . . .
— Hiszen itt mindenti lát.
— Menjünt a pavillon mödé, ott szótét
van . . .

*
— Hja, a mai fiatal emberek nem olya-
nok, mint a mi udvarlónk voltak.
— Mégis csak jobb volt régen.
— Gizikém szép, szorgalmas, házias,
eszes, szerény s ildomos s mégis már hu-
szonnégy éves.
— Nincs érzékük a mai fiatal embe-
reknek.

Néhány pillanat mulva két fiatal em-
ber jön.

— Ez az, látod? Ez Gizike. Nagyon jó
lány, csak egy hibája van.

— Nos?
— Ha egy nadrág s bajusz közeledik
feléje, rögtön olvadoz a szerelemtől. Vagy
husz elődöm volt s már van néhány utódom.
— Fogdmeget játszik, nemde? . . .

— Aztán ha legalább kicsit szellemes
volna. Nem tud mást beszélni, csak: igen, s
nem s melléje akkorakat sohajt . . . Na aztán
szereti a piperét s nincs izlése . . . A zon-
gorán csak klimperoz . . . Rémregényeket . . .

*
— Mama, nézze cat ott a padon . . .
— Hol?
— Hát ott a sötétben ni!
— Mi van ott!
— Lilli ész a báci. Azt mondtát, hod
ne mondjam med, hol vannat. A báci med-
cótolta Lilli kezét, aztán . . .

Tőzeg- árnyékszék.

Tekintetes

**Kraus István urnak
Pécsett.**

Ezennel szívesen adom b. tudomására,
hogy a nekem szállított *tőzegszóró klo-
zettekkel teljesen meg vagyok elégedve.* A
klozettek kifogástalanul működnek és
teljesen szagtalanok.

Tisztelettel

Dr. Mende Lajos.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetel

1901. július 23. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 756.9 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 26.4 °C.

→ maximuma: 30.4 °C. }
→ minimuma: 19.6 °C. } teg napi.

Párhanyomás: 15.5 mm.

Relativ nedvesség: 61. %

Felhőzet: 7. Cum. SW.

Szélirány s erő: SE. 2. — Harmatp. 16.7 °C.

Csapadék 24 órai: 16.4 mm. ☉

Meleg, felhős, zivatar s esőre hajlam.

Dr. Ozirer.

Idegenek Pécsett.

— Julius 22. —

Aranyhajó-szálló. Kapossy M., utazó, Bécs.
— Mássner Mór, utazó, Bécs. — Seise Herman,
utazó, Nürnberg. — Gaál Ernő, földbirtokos, Boglár.

Vadember-szálló. Klein L., utazó, Budapest.
— Kövi N., utazó, Budapest. — Duk Alfréd, keres-
kedő, Grác.

Mátyáskirály szálló. Felber Miksa, ügynök,
Eszék. — Lenth Mihály, magánzó, Budapest. — Kos-
sák Ödön, jegyző, Kocsola.

Nádor-szálló. Dávidovits Adolf, utazó, Bu-
dapest.

Művészet, irodalom.

Az első évforduló.

(Tiszay Dezsőről.)

Pécs, 1901. jul. 23.

Emlékezzünk meg róla a mai napon!
Ezelőtt egy évvel, 1900. július 23-án
délelőtt 10 órakor hunyt el hirtelen, szívszél-
hűdés következtében Luzernben Tiszay Dezső,
a pécsi nemzeti színház igazgatója!

Megdöbbenve fogadtuk, nem akartuk
halála híret elhinni. Hiszen teljes egészségben,
szeretettel kedélyének örökké derűs hu-
morában, művészi lelkének hiánytalan erejé-
ben ment el tőlünk s járt Brassóban és Mi-
rosvárhelyen, mindenütt hirt és dicsőséget
szerezve a magyar Múzsának! És nyári pihe-
nőre bocsájtva társulatát, ő maga a párisi vi-
lágiállítás megtekintésére indult s hogy részt-
vegyen a nemzetközi kongresszuson, mint a
magyar országos színészegyesület alelnöke és
igazgatósági tagja.

S egyszerre jött a váratlan, a lesújtó hír,
hogy meghalt! Meghalt idegenben, a luzerni
vasuti állomáson, egyedül, senkitől nem segítve
azok közül, kik szerették, kik igaz barátai,
őszinte tisztelői voltak! Szeretettel, rokon-
szentes, jószágos, örökké derült arcán megfa-
gyott a mosoly; ereiben megállt az örökké
munkára sarkaló, magas ambícióktól vezetett
vér keringése; a magyar nemzeti színművé-
szet felvirágzásáért dobogó szíve elhalt és ki-
röppent lelkével az az isteni szikra, mely való-
ban művészsze avatta és a magyar színpad
elsőrangú büszkeségei közé sorozta.

Meghalt és eltemették távol idegenben.
Ott nyugszik ma is s ha a honi szellő arra
jár, elviszi hozzá honának s honából övének
szeretteinek, jó barátainak, igaz tisztelőinek
hálás, kegyeletes megemlékezését a mai napon,
mikor ő olyan váratlanul, olyan megdöbbenő
gyorsasággal elment, itt hagyott bennünket, a
kik szerettük örökre!

Magyar színészt, magyar vidéki színigaz-
gatót soha nagyobb elismeréssel, igazabb fájda-
lommal, a veszteség elismerésének bánatosabb
kifejezésével nem gyászoltak el az ujságok,
mint őt! És magyar színész, magyar vidéki
színigazgató érdemeit hátrahagyottjaira való
tekintettel soha szebben el sem ismerte ma-
gyar város, mint Pécs tette! Özvegyének ke-
zében meghagyta színházunk igazgatóságát,
tudván, hogy az özvegy legszentebb köteles-
ségének tartja térje szellemét követni, az ő
hazafias és művészi misszióját tovább szol-
gálni. S így együtt maradt a szintársulat is s
ide jött ismét közénk s közénk tartozik most
is, mint Tiszay Dezsőnek szeretett nagy csa-
ládja, mint szellemének követője, missziójának
szolgálója!

Csak testben ragadta hát el őt tőlünk
oly váratlanul a kegyetlen halál. Csak teste
porlad idegenben; de szelleme itt él közöttünk,
itt van a Nemzeti Színház csarnokában, mint
vezérlője a magyar nemzeti színművészet elő-
rehaladásának!

Törvénykezés.

§ Gondnokság alá helyezések. A pécsi
királyi törvényszék közhírré teszi, hogy *Su-
rány József*, 24 éves, izraelita vallásu, duna-
szekcsői lakost, elmebaj miatt gondnokság alá
helyezte. A kaposvári kir. törvényszék köz-
hírré teszi, hogy *Weisz Zsigmond Simon* n.-
atádi lakos, gondnokság alá lett helyezve.

§ Mi a foglalkozása? Egy közeli vá-
rosban bírósági tárgyalás volt a minap és itt
egy ember remekelt. Megérdemli, hogy a vallo-
mását a szállóigék sorába iktassuk. Tanu volt
a jeles ember és oly jámbor, hogy alig szedte
össze a mondani valóját.

Persze, a bíró a nacionálénál kezdte és e
kérdéshez értek:

Bíró: Mi foglalkozása van kendnek?

Atyafi: Nem ögyéb, mint a mi azelőtt volt.

— Mi vót hát azelőtt?

Mondja a jámbor:

— *Azelőtt is barmok közt vótam, most
is azok közt vagyok.*

A halgatóság élénk tetszésének az el-
nök vetett véget. Azonban előbb ő is kinevette
magát.

§ Megszűnt csőd. A kaposvári kir. tör-
vényszék közhírré teszi, hogy a *Kohn Adolf*,
puszta-babodai lakos ellen elrendelt csődöt a
csődbíróság megszüntette.

Közgazdaság.

□ A lótenyésztésről. Baranyavármegye
alispánja rendeletet bocsájtott ki, mely szerint
a lótenyésztési célokra szánt, nem állami fel-
ügyelet alatt álló ménék megvizsgálása körül
követendő eljárás tárgyában alkotott minisz-
teri rendelet értelmében, mindazok, kiknek
ezen rendelet hatálya alá tartozó ménjeik van-
nak s illetőleg azokat mások anyaállatainál
tenyésztésre használni akarják, ezt minden év
augusztus hó 16-dikáig az illetékes járási fő-
szolgabirónál bejelenteni tartoznak.

□ Állatjárványok. A hegyháti járás
Kishajmás községének sertésállományában a
sertésorbánc fellépett. A mohácsi járás *Lan-
csuk* községének szarvasmarhaállományában a
lépfene járványosan fellépett. A baranyavári
járas *Baán* községének sertésállományában a
sertésorbánc járványosan fellépett. Tolnavár-
megye *Bonyhád* községének ló és szarvasmar-
haállományában, valamint a juhok között az
uralgott lépfene megszűnt. Ugyancsak a megye
Apáthi községének sertésállományában a ser-
tészvész járványosan fellépett. *Bács-Bod. ogh*
megye *Stanisits* községében a sertészvész jár-
ványosan fellépett. Tolnámegye *Kis-Székely*
községének sertésállományában a sertészvész
fellépett.

TÁVIRATOK.

— Néppárti korteskedés.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A
privigyei képviselőválasztáson sok néppárti
pap korteskedik. A szabadelvű választókat
elfogdossák, a kormánypárti rendezők ko-
csijait szélszedik s az árkokba fordítják.
Az ittas csöcselék özv. *Andrássy* Manó
grófnét és herceg *Eszterházy* Miklósnét
inzultálták a bajnóci uton. A szavazás tí-
zenegy óráig tartott. *Markbó* szabadelvű

párti képviselő *kétszázket* szavazatot kapott, a néppárti *Ernszt* pedig *százkilencvenhetet*.

— **Meggyilkolt házaspár.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Fiume melletti *Fuzsineban*, az elmúlt éjjel meggyilkolták és kirabolták *Gosztics* Dusan öreg korcsmárost és nejet. A gyilkosokat keresik.

— **A tuberkulózis elleni kongresszusról.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A londoni tüdővész elleni kongresszuson *Cambridge* herceg megnyitván a kongresszust, felolvasta a király üdvözlő táviratát, melyben reményli, hogy a tanácskozás eredménye enyhíteni fogja a betegség iszonyu voltát,

— **A khinai kártérítés.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Bockbil* amerikai pekingi követ szerint a khinai kártérítés tervezetét végleg elfogalták. 1940-ig az egész tőkét kamatostól kifizeti Khina.

— **Az amerikai hőség.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *New-Yorkban* ismét óriási a hőség. A nap-szurások és halálozások száma növekedik.

— **Pusztul a Gellérthegy.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Gellérthegyről ma ismét egy nagy szikladarab lezuhant. Szerencsére ember nem volt a közelben s így a lezuhant kő csak néhány gázlámpát tört össze.

— **Lemondott képviselő.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Bessenye* Ferenc országgyűlési képviselő lemondott mandátumáról s kilépett a szabadelvű pártból.

— **A zágrábi szerelmi drámához.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Treszics* zágrábi szerkesztőt meggyalázásért két hónapi börtönre ítélték.

Szerkesztői üzenetek.

J. J. Pécs. Hogy miként védekezhetnék leginkább a nagy nyári hőség ellen? Utazzék az északi sarkra!

Régiséggyűjtő. Önnek teljesen igaza van. Annak a sirkőőlliratnak 1877 az évszáma. Nálunk a száztizesztendő tévedést a sajtóhibák örökké incselkedő koboldja okozta.

T. V. Pécs. Igen. A magyar (csukló) vivásnál éppen úgy létezik a „ripost“, mint az olasz vivásnál. Különbözik ne tulajdonítson ennek a szónak valami különös jelentőséget. A „ripost“ annyit jelent, mint „parad“ (egy kivédett vágás) után, nyomban ez állásból egy másik vágást aplikálni. A „touche“ ütést, vágást jelent, melyet vívóversenyek alkalmával, az assaut-vívásban kötelessége az illetőnek, ki a vágást kapta, bejelenteni.

K. L. Pécs. Annak a kínos problémának megoldása Jupiter Pluviusra van bízva. A kutak megnyitásának örömhírét különben tudatni fogjuk olvasóinkkal.

M. M. Pécs. Köszönjük szíves elismerését. Tényleg mi is az ön által vélt értelemben szükségesnek láttuk eme újítás létesítését s azért nyitottuk lapunk hasábjain az „Idegenek Pécsen“ című rovatot. Üdvözlés!

VASUTI MENETREND.

Ervényes május 1-étől.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8:22	11:41	3:03	11:10
B.-Szt.-Lőrincz	8:48	12:13	3:36	11:44

(B.-Szt.-Lőrinczről indul)

B.-Sellyére v. v. 4:55, tv. sz. sz. 9:17, v. v. 3:50)

B.-Sellyére érk.	6:04	10:34	4:59	
Uj-Dombóvár érk.	9:57	1:34	5:01	1:34

(Kaposvár felé ind.)

Gy. v. 10:08, sz. v. 1:55, gy. v. 6:31, sz. v. 2:15, szv. 4:47

(Báttaszék felé sz. v. 3:19 tv. sz. sz. 2:30)

Uj-Dombóvárról ind. 10:04	2:32	5:21	2:56	
Budapestre k. p. u. é. 1:25	8:00	8:35	8:20	

	Sz. v.	V. v.	Sz. v.
Bárcs-N.-Kanizsa-Bécs felé	3:03	8:28	6:47

B.-Szt.-Lőrincz 3:36 9:06 7:26

Seigetvár 4:42 13 9:8:04

Kaposvárra indul V. v. 5:15 V. v. 11:10.

érkezik » 8:21 » 2:49

Bárcs 5:14 10:56 9:00

N.-Kanizsa 1:26 11:52

Bécs 9:35 8:50

	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.
Eszék felé	5:42	12:30	4:23	8:35
Úszógh érk.	6:58	12:43	4:37	8:58
Villány	6:48	1:29	5:24	9:38

Mohács felé sz. v. 7:06 szv. 10:35 sz. v. 1:55 sz. v. 10:05

Mohács érk. 7:50 11:35 2:39 10:49

Villány ind. 6:53 1:34 5:29 9:43

Eszék 8:07 2:45 6:45 11:01

Hajó közlekedés Budapest-Zimonyi vonal, lefelé minden szerdán pénteken és vasárnap indul előtte való este 10 óra, fölfelé minden péntek, vasárnap és kedden 2:00

Budapest-Mohácsi vonal: Budapestről indul naponként délben 12:00. Mohácsra érkezik este 9:55

Mohács-Budapesti vonal; naponként Mohácsról indul 11 órakor. Budapestre érkezik éjjel 1 ó. 20 p. éjjel.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
 TAIZS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

Jó házból való fiu

tanoncnak

felvétetik.

Bővebbet *Goldberger Gyula fűszer-és csemege üzletében* Pécsen (Király-utca.)

Dr. Tolnai

VIZGYÓGYINTÉZETE

PÉCSETT. a sétaléren.

Összes vizgyógyműveletek közös és elkülönített teremben.

Massagevillanyos fényfürdő (soványító kuráknál) gőzszekrény.

Meleg ásványfürdők. Reichenhall rendszerre berendezett belégző osztály.

A vizkúra különösen javalva van, gyenge idegzetűeknél, gyomor és belek renyhességénél, álmatlanságnál, szédülésnél, idült rheumánál, általános gyengeségnél stb.

Modern berendezés. Orvosi felügyelet. Mérsékelt árak. Felvétel naponta d. u. 4—6-ig.

Hirdetmény.

A pécsi m. kir. pénzügyigazgatóságnál

a házmesteri állás

folyó évi október hó 1-ével lemondás folytán üresedésbe jön, felhivatnak mindazok, a kik ezen házmesteri állást elnyerni óhajtják, hogy ez iránti kérvényeiket **folyó évi szeptember hó 1-től 15-éig** terjedő pályázati határidőn belül a kir. pénzügyigazgatóság főnökénél személyesen benyújtsák.

Pécsen, 1901. július 20.

Auguszt.